

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.814 van 29 oktober 2003
in de zaak A. 100.336/XIV-1919.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaten F. COEL en R. COEL,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Mercierplein 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 9 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaten M. COEL en F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 23 februari 2000 en zich vluchteling verklaart op 24 februari 2000; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 29 mei 2000 beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 januari 2001 deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Aan betrokkene werd op 13 november 2000 op zijn gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor zijn asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen, bevestigt de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2. Betreffende de toepassing van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en dit als volgt toelicht:

“Eerste ernstig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Overwegende dat het eerste ernstig middel van vertoer de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, meer bepaald de verplichting tot zorgvuldigheid.

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchteling en de Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

(zie : I. Opdebeek, “Het Recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen” in Opdebeek. (ed) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1993, 51).

Dat de Commissaris-generaal meent een negatieve beslissing te moeten nemen op loutere basis van het feit dat vertoger zonder geldige reden binnen de maand na verzending geen gevolg zou hebben gegeven aan de vraag om inlichtingen, qod non.

Dat vertoger wil laten gelden dat hij per 13 november 2000 de vragenlijst ontving en invulde en deze wou meebrengen voor het verhoor op 23 november 2000.

Dat hij evenwel gehospitaliseerd was op die datum en hiervan de verwerende partij in kennis stelde middels medisch attest de dato 21 november 2000 via de fax op 22 november 2000 en aangetekend schrijven op dezelfde datum.

Dat de Commissaris-generaal volkomen voorbij gaat aan deze stukken en een beslissing treft zonder vertoger te horen.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bijzonder onzorgvuldig is tewerk gegaan daar waar hij op het ogenblik dat hij een kandidaat vluchteling heeft uitgenodigd voor een gesprek en deze laatste te kennen heeft gegeven dat hij hierop wil ingaan door overmacht (medische redenen) verhinderd is, de C.G. geen weigeringsbeslissing kan nemen alvorens de betrokkene effectief werd verhoord

(zie D. Vanheule, Vluchtelingen, een overzicht, tweede uitgave, Mys & Breesch, 1997, nr. 400)

Dat bovendien vertoger laat gelden dat zijn uitnodiging expliciet mededeelde dat hij ofwel de vragenlijst kon terugsturen ofwel kon meebrengen bij zijn verhoor.”;

2.2. Overwegende dat artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven:

(...)

4/ wanneer de vreemdeling, binnen een maand na de verzending, geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen en daarvoor geen geldige reden kan geven”;

Overwegende dat uit het administratieve dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 13 november 2000 een oproeping voor een verhoor op 23 november 2000 om 09.00u aan de verzoekende partij heeft gestuurd, die deze oproeping op 17 november 2000 heeft ontvangen; dat onderaan de oproeping wordt vermeld:

“Indien een geval van overmacht U belet gevolg te geven aan deze oproeping, wordt u dringend verzocht enerzijds het bewijs van de ingeroepen overmacht en anderzijds de elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wil invoeren, binnen de maand die volgt op de datum van deze oproeping per aangetekend schrijven over te maken aan het Commissariaat-generaal.”;

Overwegende dat voormelde brief een “oproeping” vormt in de zin van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij op 22 november 2000 via het O.C.M.W. van Nijlen per fax een medisch attest van dr. De Bruyn van 21 november 2000 naar het commissariaat-generaal heeft gestuurd; dat dit medisch attest de vermelding draagt “ziek zich voor het interview aan te bieden op 23/11/2000” en een verbod om de woonst te verlaten; dat het stuk zich in het administratief dossier bevindt en dat de commissaris-generaal er derhalve kennis van had of moest hebben; dat de verzoekende partij daarmee een geldige reden in de zin van datzelfde artikel heeft laten gelden om niet op het voorziene verhoor te verschijnen;

Overwegende dat de kwestieuze oproeping door de commissaris-generaal geen “verzoek om inlichtingen” vormt maar dat de vraag naar inlichtingen die erin vervat zit slechts een bijkomende voorwaarde vormt waaraan zou moeten worden voldaan in geval van overmacht om op het verhoor te verschijnen; dat dergelijke bijkomende voorwaarde niet in de wet is voorzien, nu daarin slechts sprake is van het aanvoeren van “een geldige reden”; dat derhalve in het ontbreken van een aangetekend schrijven met de elementen ter staving van de asielaanvraag in dit geval geen grond kan worden gevonden voor een afwijzing van de asielaanvraag op grond van artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet; dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze is genomen nu geen rekening is gehouden met het tijdig opgestuurd medisch attest; dat het middel niet kennelijk ongegrond is;

3. Betreffende de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat het auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gezien de nota's van de eerste en van de tweede verwerende partij;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde hierboven sub 2.2, laatste considerans werd geoordeeld dat het enige middel niet ongegrond lijkt; dat uit de bespreking ervan integendeel blijkt dat het middel op het eerste gezicht gegrond kan zijn en derhalve ernstig is;

3.2.2. Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij aanvoert dat de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf haar rechten aantast en dat zij in de hoger door haar ontwikkelde argumenten aangeeft dat haar asielaanvraag met de bestreden beslissing ten onrechte onontvankelijk is verklaard; dat een beslissing die dreigt te leiden tot een terugkeer op zich een moeilijk te herstellen ernstig nadeel schept en dat dat nadeel rechtstreeks volgt uit de beslissing van de commissaris-generaal met bevel het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de uitzetting zal worden

verhinderd door de schorsing van de bestreden beslissing hetgeen een direct en persoonlijk voordeel voor de verzoekende partij betekent;

Overwegende dat de verzoekende partij zich beperkt tot enkele algemene stellingen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zonder enig concreet element aan te voeren betreffende haar persoonlijke situatie; dat zij met dergelijke uiteenzetting niet aantoont dat aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan, zodat de vordering tot schorsing moet worden verworpen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De behandeling van het beroep tot nietigverklaring zal worden verdergezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.